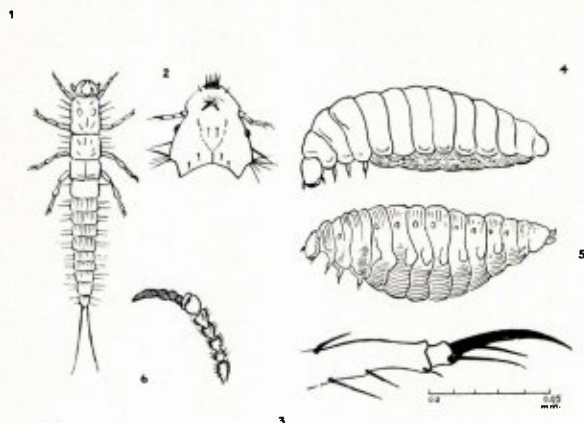

zeer levendige vlugge diertjes wier enige zorg het is, zo snel mogelijk in bloemen terecht te komen, niet om daarin te eten van stuifmeel of honing, maar om zich vast te kunnen klampen aan een harig insekt, dat de bloem bezoekt. Bepaalde soorten hebben hiertoe nog voor op de kop een aantal stekels, waarmede zij de intersegmentale membraan kunnen doorboren, fig. 2. Alleen wanneer zo'n larfje terecht komt op een wijfje van een solitaire bij komt het in zijn ontwikkeling verder. Er ontwikkelt zich daardoor maar een klein aantal tot kever. Een enkel keverwijfje kan dan ook enkele duizenden eieren produceren, en heeft een opvallend groot en zwaar achterlijf. Door middel van de wijfjesbij belandt de Trianguline in de bijecel. Hier eet zij het bijeei en een deel van de schaal op. Daarna vervelt zij en krijgt een geheel nieuwe vorm, een witte rondbuikige made zonder ogen en met korte pootjes, elk met een klauw, fig. 4. De mond is nu alleen geschikt om de voedselbrij die zich in de cel van de bij bevindt op te nemen. De larve groeit snel tot $\pm 2,5$ cm. Daarna doorboort ze de wand van de bijecel, en kruipt in de grond. Daar blijft ze als schijnpop of pseudo-nymfe in haar losse huid overwinteren. In het voorjaar heeft weer een verandering plaats. Zij zwelt, wordt rond, meer langgerekt elliptisch: fig. 5. Tegelijk laat de buitenste laag huid geheel los, zodat het dier nu in twee zakken of tonnetjes zit. De vorm van deze larve wijkt niet veel af van de tweede vorm. Na een paar dagen treedt volledige rust in, die ongeveer een maand duurt, en eerst nu gaat het dier over in de pop. De op de rug opengescheurde huid ligt als een verfrommeld hoopje kleren aan het

ondereinde. Na een maand kruipt de kever te voorschijn, die na een paar weken op kleur is. Daar de wijfjes altijd veel groter zijn dan de mannetjes kan men de geslachten direkt herkennen. Bovendien hebben de laatste sprieten waarvan de top als een tang kan worden gebruikt bij het vasthouden van de wijfjes bij de paring: fig. 6.

In het voorjaar kan men de oliekevers aantreffen tussen lage planten, bijv. langs wegen of in weiden.

EEN MERKWAARDIGE MONSTRUOSITEIT

Klemdraai bij heermoes

De heer Ed de Grood uit Heer trof in de gemeente Bemenen tussen normaal ontwikkelde planten van *Equisetum arvense*, heermoes, een exemplaar aan, met een spiraalvormig gedraaide stengel, terwijl ook de zijtakken in een spiraal boven elkaar zijn geplaatst, zoals op bijgaande foto duidelijk is te zien.

De afwijking staat beschreven onder de naam „klemdraai”.

De heer van Soest te Leiden, die het exemplaar in bezit heeft gekregen voor een wetenschappelijke beschrijving, meldde reeds, dat in de literatuur het voorkomen van klemdraai bij *Equisetum* wel was bekend, maar niet uit Nederland

Een vondst, die een gelukwens waard is!